

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 92/16

Luxembourg, 8. september 2016

Sodba v zadevi C-160/15
GS Media BV/Sanoma Media Netherlands BV,
Playboy Enterprises International Inc.,
Britt Geertruida Dekker

Namestitev hiperpovezave na spletnem mestu do del, varovanih z avtorsko pravico, ki so na drugem spletnem mestu objavljena brez dovoljenja avtorja, ne pomeni „priobčitev javnosti“, če to povezavo namesti oseba, ki nima pridobitnega namena in ne ve za nezakonitost objave teh del

Vendar če so te hiperpovezave nameščene s pridobitnim namenom, se seznanjenost z nezakonitostjo objave na drugem spletnem mestu domneva.

Družba GS Media upravlja spletno mesto GeenStijl, na katerem se po informacijah, navedenih na tem mestu, objavljajo „novice, škandalozna razkritja in novinarske preiskave o lahkotnejših temah v prijetno norčavem tonu“, in ki spada med deset najbolj obiskanih spletnih mest za novice na Nizozemskem. Družba GS Media je leta 2011 objavila članek in hiperpovezavo, ki je bralce preusmerila na avstralsko spletno mesto, kjer so bile na voljo fotografije B. G. Dekker. Te fotografije so bile na avstralskem spletnem mestu objavljene brez soglasja družbe Sanoma, ki je izdajatelj mesečne revije Playboy, ki ima avtorske pravice na zadevnih fotografijah. Družba GS Media kljub pozivom družbe Sanoma zadevne hiperpovezave ni odstranila. Ko je avstralsko spletno mesto na zahtevo družbe Sanoma fotografije odstranilo, je bil na spletni GeenStijl objavljen nov članek, ki je prav tako vseboval hiperpovezavo do drugega spletnega mesta, na katerem si je bilo mogoče ogledati zadevne fotografije. Tudi zadnjenavedeno spletno mesto je ugodilo zahtevi družbe Sanoma za odstranitev fotografij. Spletni uporabniki, ki so obiskali forum spletnega mesta GeenStijl, so nato namestili nove povezave do drugih spletnih mest, na katerih si je bilo mogoče ogledati fotografije.

Po mnenju družbe Sanoma je družba GS Media kršila avtorsko pravico. Hoge Raad der Nederlanden (kasacijsko sodišče, Nizozemska), ki odloča o kasacijski pritožbi, Sodišče sprašuje v zvezi s tem. V skladu z direktivo Unije mora namreč vsako priobčitev dela javnosti dovoliti imetnik avtorske pravice.¹ Vendar Hoge Raad opozarja, da je na internetu ogromno del, ki so bila objavljena brez dovoljenja imetnika avtorske pravice. Za upravljavca spletnega mesta naj ne bi bilo vedno preprosto preveriti, ali je avtor dal dovoljenje.

Sodišče v sodbi z današnjega dne ugotavlja, da morajo države članice v skladu z zadevno direktivo poskrbeti za to, da imajo avtorji izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčitve svojih del javnosti. Hkrati je cilj te direktive zagotavljati pravično ravnotežje med interesi različnih kategorij imetnikov avtorskih pravic na eni strani ter varstvom interesov in temeljnih pravic uporabnikov varovanih predmetov, zlasti njihove svobode izražanja in obveščanja, ter splošnega interesa na drugi strani.

Sodišče opozarja na svojo prejšnjo sodno prakso, v skladu s katero je treba pojem „priobčitev javnosti“ presojati posamično, pri čemer je treba upoštevati več dodatnih meril. Med temi merili je na prvem mestu namernost posredovanja. Tako uporabnik izvaja dejanje priobčitve, če ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja svojim strankam omogoči dostop do varovanega dela. Na drugem mestu, pojem „javnost“ zajema nedoločeno število potencialnih naslovnikov,

¹ Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230).

poleg tega pa mora biti število oseb dovolj veliko. Na tretjem mestu je upoštevna pridobitnost priobčitve javnosti.

Sodišče pojasnjuje, da se je njegova prejšnja sodna praksa² nanašala le na namestitev hiperpovezav do del, ki so bila na drugem spletnem mestu dana v prosti dostop s soglasjem imetnika, in da torej na njeni podlagi ni mogoče sklepati, da bi bila namestitve takih povezav načeloma izključena iz pojma „priobčitev javnosti“, če so bila zadevna dela na drugem spletnem mestu objavljena brez dovoljenja imetnika.

Sodišče glede zadnjenavedene možnosti poudarja, da je internet dejansko posebnega pomena za svobodo izražanja in obveščanja, in da hiperpovezave prispevajo k njegovemu dobremu delovanju in k izmenjavi mnenj in informacij. Poleg tega priznava, da se lahko – zlasti za posameznike, ki želijo namestiti take povezave – izkaže za težavno preveriti, ali gre za varovana dela, in če gre za tak primer, ali so imetniki avtorskih pravic za ta dela dovolili objavo na internetu.

Sodišče je ob upoštevanju teh okoliščin razsodilo, da je treba pri posamični presoji obstoja „priobčitve javnosti“, če hiperpovezavo do dela, ki je prosto dostopno na drugem spletnem mestu, namesti oseba, ki pri tem nima pridobitnega namena, upoštevati dejstvo, da ta oseba ni vedela – in ni mogoče razumno pričakovati, da bi vedela – da je bilo to delo na internetu objavljeno brez dovoljenja imetnika avtorske pravice. Ta oseba namreč običajno posreduje, ne da bi se v celoti zavedala posledic svojega ravnanja, s katerim obiskovalcem omogoča dostop do dela, ki je nezakonito objavljeno na internetu.

Nasprotno pa, če je dokazano, da je ta oseba vedela ali bi morala vedeti, da hiperpovezava, ki jo je namestila, omogoča dostop do dela, ki je objavljeno nezakonito, na primer zato, ker so jo na to opozorili imetniki avtorske pravice, namestitev te povezave pomeni „priobčitev javnosti“. Enako velja, če ta povezava uporabnikom omogoča obiti omejevalne ukrepe, ki so sprejeti na spletnem mestu, na katerem je varovano delo, da bi se dostop javnosti omejil samo na naročnike.

Poleg tega, če so hiperpovezave nameščene s pridobitnim namenom, je mogoče od tistega, ki jih je namestil, pričakovati, da opravi potrebna preverjanja, da se prepriča, da ni zadevno delo objavljeno nezakonito. Zato je mogoče domnevati, da je do te namestitve prišlo ob seznanjenosti s tem, da je delo varovano, in s tem, da imetnik avtorske pravice morda ni dovolil objave na internetu. V teh okoliščinah in dokler se ta izpodbojna domneva ne ovrže, dejanje namestitve hiperpovezave do dela, ki je nezakonito objavljeno na internetu, pomeni „priobčitev javnosti“.

V obravnavani zadevi ni sporno, da je družba GS Media hiperpovezave do datotek s fotografijami namestila za ustvarjanje dobička in da družba Sanoma ni dovolila objave teh fotografij na internetu. Poleg tega se zdi, da iz opisa dejanskega stanja, kot je razvidno iz odločbe Hooge Rad, izhaja, da je družba GS Media vedela za nezakonitost te objave in da torej ne more ovreči domneve, da je bila ob namestitvi teh povezav v celoti seznanjena z nezakonitostjo te objave. Družba GS Media je torej z namestitvijo teh povezav – s pridržkom preveritev, ki jih mora opraviti Hooge Rad – izvedla „priobčitev javnosti“.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

² Sodba z dne 13. februarja 2014, *Svensson in drugi* ([C-466/12](#)); sklep z dne 21. oktobra 2014, *BestWater International* ([C-348/13](#), neobjavljen).